

Στελιος Καραγιαννης

ΤΟ ΕΣΩΘΥΡΟ ΑΓΑΛΜΑ

Ενας περιεργος θορυβος
αρχισε να ξεχυνεται απο το σπιτι μου
μεσα απο μια κατασπρη σκονη.

—Μερικοι εκφραζουν ανησυχies—
Οχι, τους απαντω με θλιψη
οχι, δεν ειναι επιχρισια θολου
που καταρρειει
το εσωθυρο αγαλμα ειναι
της επικοινωνιας μας
θρυμματιζεται μονο του.

ΥΠΝΟΒΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟ

Τis νυχτες στην ενταση του ονειρου
εγειρεται ο ανησυχος εαυτος του
ανοιγει αθουρδα το παραθυρο
και ριχνεται στο κενό.

Καθε αυγη ο εξωστρεφης
κατεβαινει με προσοχη στο λιθοστρωτο
—για να μην τον αντιληφθουν οι πε-
ριοικοι—
και συμμαζευει τα ματωμενα ενδυματα
του εξαφανισμενου.

Η ΤΡΟΧΙΑ

Το αγαλμα στο αλσυλλιο
δεν ταξιιδευει σε αλλα οραματα

καρφωμενο στο πρασινο φοντο
ακινητει μες στο μυθο ακινητει
στην ισορροπια
σ αυτη τη νεα διασταση της ζωης
δασανιζεται
και κραυγαζει—κραυγαζει
αιχιμαλωσια δακρυζει
στο ονομα Προμηθεας
στη συνομιλια των γερικων δεντρων
οδυρεται για το ονειρο.
Το αγαλμα στο αλσυλλιο
καποτε θα γυρισει την τροχια
προς το δαθρο του
θα κατεβει και θα χαθει
στον αναμιακτο θανατο
στα υπογεια ρευματα των αιωνων.

ΣΥΝΩΣΤΙΣΜΕΝΗ ΣΙΩΠΗ

Η φωνη μου κι αυτη ρημαχημενη
γεματη κενα σχοτεινα.
—Συνωστισμενη σιωπη—
Αδυναμιες κι αναριες οι λεξεις μου
συνθλιβονται στο πρωτο της τοιχωμα.
Κραυγαζω, κραυγαζω με τρομο
για τη θλιδερη απουσια
μοναχικος
πισω απο ενα αορατο καυκαλο.
Κραυγαζω' η φωνη μου αντανακλαται
ξαναγυριζει μεσα μου
με συγκλονιζει.

Μαρια Μανωλακου

ΕΡΩΤΑΣ

Αναπauεται τωρα.
Ηλιος αυγουστιaticος χρυσωνει τα μελη του.
Αιμιος αχνοροδινη πυρωνει την αμορφια του.
Μικρο τζιτζικι μεθυσμενο — τιποτ αλλο.
Κλωνακι ιτιας ολανθισμενο — τιποτ αλλο.
Κι η χαρα, η χαρα!

☆

Ω Ερωτα
κι ω θαλασσα, θαλασσα μου Ελληνικη
κι Αυγουστε, της ζωης το κορυφωμα.

Ποια λογία να πουν το τραγουδι σας;
 Δε φτάνουν οι αλφαβήτες του κόσμου.
 Τζιτζικακι βουδαθήκες, κλωνακι μαραθήκες.
 Η φωτιά — η φωτιά!

☆

Παι, διαθήκε τώρα.
 Μεγάλο βουερό κύμα ακατανίκητο.
 Λίγνα μελαχρώνα κορμιά ανυπερασπίστα.
 Μαστιγώσες το πνεύμα, ραγίσες την καρδιά
 για μια μικρή, ξανθή σταλαμιατιά
 —φίλι, τραγουδι και παιδί—
 σταλαμιατιά χρυσή
 γ, ζωή — η ζωή.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Σαλωμένη
 ωραία κι αφιλήτη.
 Κείνη τη νύχτα
 έφερες το μήνυμα κι εχάθηκες.
 Ονομα αμαρτωλό
 που δεν ήταν δικό σου.
 Ρουχο τρελλό μεσ στη θυελλα
 που δεν ήταν δικό σου.
 Δίχτη σου μόνο η κραυγή
 — Συνεχίστε ! —
 Κι η ριπή...
 το κοκκίνο χιόνι
 Κι ο φίλος που σ' αγαπήσε
 απ' αστραπή σ' αστραπή
 να σε κλάιει ακόμη...

Άλεκος Μαρασλής

ΑΠΟΦΑΣΗ

Η απόφαση παρήχθη
 μετά τον αγώνα, την ένταση, τον πόνο,
 τα δακρύα και τους αναστεναγμούς,
 μετά τις θολές παρουσίες,
 τις θιμήσες και τις νοσταλγίες.
 Τότε που ενώσαμε τα σκέλη
 συντονίσαμε τα βήματα
 ανασάνουμε με το φεγγάρι,
 συγχρονίσαμε τους σπασμούς.

Τώρα όσο μας περνεί ακόμα ο καιρός,
 ας ακουμπήσουμε στη μνήμη μας
 την ξαναγεννημένη μορφή σου,
 μακριά από ξεχασμένες οπτασίες
 χαλασμάτα κι επαναληψείς,
 ας μεταγγίσουμε το αίμα στο κορμί μας
 για να δέθουν τα κύτταρα με την α-
 γάπη.